

- a) sarcina economică derivată din obligațiile de serviciu public nu se aplică tuturor societăților energetice;
 - b) costurile legate de obligațiile de serviciu public sunt suportate în principal de către clienții finali, care nu le pot contesta, deși obțin gaze naturale de la furnizorii finali la prețuri liber determinate;
 - c) lipsește o diferențiere a sarcinii economice derivate din respectarea obligațiilor de serviciu public, care este preluată de diferite tipuri de clienți;
 - d) lipsește un termen-limită pentru aplicarea acestei măsuri;
 - e) valoarea obligațiilor de serviciu public se calculează pe baza metodei de decontare a costurilor după un model de previziuni?
2. În temeiul articolului 3 din Directiva 2009/73/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 privind normele comune pentru piața internă în sectorul gazelor naturale și de abrogare a Directivei 2003/55/CE, ținând cont de considerentele (44), (47), (48) și (49) ale acesteia, este admisibilă o dispoziție națională precum cea din articolul 5 din Dispozițiile tranzitorii și finale ale Zakon za normativnite aktove (Legea privind actele normative), care exonerează KEVR de obligațiile prevăzute la articolele 26-28 din Zakon za normativnite aktove și în special de obligațiile pe care le presupune elaborarea unui proiect de act normativ subordonat, respectiv de cele de a respecta principiile necesității, temeiniciei, previzibilității, transparenței, coerenței, subsidiarității, proporționalității și stabilității, de a desfășura o consultare publică cu cetățenii și cu persoanele juridice, de a publica proiectul în prealabil împreună cu motivarea, precum și de a prezenta motivele, inclusiv cele de asigurare a compatibilității cu dreptul Uniunii?

(¹) JO 2009, L 211, p. 94.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Spetsializiran nakazatelen sad (Bulgaria) la 7 ianuarie 2019 – Procedură penală privind pe RH

(Cauza C-8/19 PPU)

(2019/C 93/46)

Limba de procedură: bulgara

Instanța de trimitere

Spetsializiran nakazatelen sad

Partea din procedura principală

RH

Întrebările preliminare

1. Este conformă cu articolul 267 TFUE și cu articolul 47 al doilea paragraf din cartă o interpretare a legislației naționale – articolul 489 alineatul 2 din NPK – care obligă instanța de trimitere să se pronunțe direct asupra legalității unei arestări preventive în cadrul unei proceduri penale în loc de a aștepta răspunsului Curții, în condițiile în care această instanță a trimis o cerere de decizie preliminară privind legalitatea acestei arestări[?]

Dacă răspunsul la prima întrebare este negativ:

- 2.1. Ținând seama de ultima teză a considerentului (16) al Directivei (UE) 343/2016 (¹), instanța națională trebuie să interpreteze dreptul național în sensul că, înainte de a lua o decizie de prelungire a arestării preventive, acesta este ținut „să verifice dacă există suficiente elemente de probă incriminatoare [...] care să justifice hotărârea respectivă”[?]

- 2.2. În cazul în care apărarea persoanei urmărite contestă, în mod argumentat și serios, tocmai existența a „suficiente elemente de probă incriminatoare”, în cadrul controlului jurisdicțional al prelungirii arestării, instanța națională este ținută să dea un răspuns, conform cerinței unei căi de atac efective impuse de articolul 47 primul paragraf din cartă[?]
- 2.3. Instanța națională încalcă articolul 4 coroborat cu articolul 3 din directivă, astfel cum a fost interpretat în Hotărârea Milev, C-310/18, atunci când își motivează decizia cu privire la prelungirea arestării preventive conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului privind articolul 5 paragraful 1 litera (c) din CEDO și constată tocmai existența unor probe în susținerea acuzației care, prin natură, sunt „apte să convingă un observator neutru și obiectiv că persoana în cauză a putut săvârși infracțiunea”, precum și privind articolul 5 paragraful 4 din CEDO, și anume pronunțându-se efectiv și realmente asupra obiecțiilor apărării persoanei urmărite cu privire la legalitatea arestării preventive[?]

(¹) Directiva (UE) 2016/343 a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 2016 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale (JO 2016, L 65, p. 1).

**Recurs introdus la 24 ianuarie 2019 de Mouvement pour une Europe des nations et des libertés
împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a opta) din 27 noiembrie 2018 în cauza T-829/16,
Mouvement pour une Europe des nations et des libertés/Parlamentul**

(Cauza C-60/19 P)

(2019/C 93/47)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Recurentă: Mouvement pour une Europe des nations et des libertés (reprezentant: A. Varaut, avocat)

Cealaltă parte din procedură: Parlamentul European

Concluziile recurente

- Anularea hotărârii atacate;
- anularea deciziei Parlamentului European din 12 septembrie 2016 prin care se declară anumite cheltuieli neeligibile pentru o subvenție în cadrul exercițiului financiar 2015;
- obligarea Parlamentului la plata tuturor cheltuielilor de judecată;
- alocarea în beneficiul recurente a cheltuielilor de procedură.

Motivele și principalele argumente

Mouvement pour une Europe des nations et des libertés (MENL) a editat un afiș referitor la criza migratorie și la Acordul Schengen care purta sigla sa, precum și, într-un mod mult mai discret, pe cele ale Front National și Vlaams Belang.

Parlamentul a respins cheltuiala aferentă acestui afiș, considerând că ea constituia un avantaj nedatorat în favoarea unui partid politic național.

Prin hotărârea atacată, Tribunalul a respins acțiunea MENL de anulare a acestei decizii.